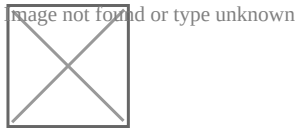

Ο «καινούριος»

/ [Πεμπτουσία](#)

Μέσα σε λίγες μέρες είχαν αλλάξει όλα. Δεν μπορούσε να το πιστέψει. Όλα είχαν πάει στραβά. Η ξαφνική μετακόμιση, το καινούριο σχολείο, το μικρό σπίτι, οι συμμαθητές του, οι φίλοι του... Αλλά ποιοι φίλοι του; Τώρα πια πάνε οι φίλοι του. Από τότε που ο πατέρας πήρε προαγωγή και έπρεπε να μετακομίσουν σε αυτήν την απαίσια πόλη έχασε όλους τους φίλους του από την παλιά του γειτονιά. Γιατί έπρεπε να φύγουν; Γιατί; Γιατί;

[1_scholeion](#) Και να τώρα που ο Χρήστος αναγκάστηκε να το σκάσει από το σχολείο. Δε θα ανεχόταν άλλα πειράγματα από τους καινούριους του συμμαθητές. Άρχισε να τρέχει. Πού ακριβώς πήγαινε ούτε ο ίδιος ήξερε. Ήξερε απλά ότι έπρεπε να φύγει όσο πιο μακριά γίνεται από το καινούριο του σχολείο. Βρήκε μια παλιά αυλή με ένα μεγάλο δέντρο στη μέση της. Κάθισε στις ρίζες του για να συνειδητοποιήσει τι είχε γίνει. Άρχισε να βρέχει. Τα κλαδιά του δέντρου τον προστάτευαν από τη βροχή. Μόνο λίγες σταγόνες έπεφταν πού και πού στο πρόσωπό του και μπλέκονταν με τα δάκρυά του. Έβγαλε τα γυαλιά του για να σκουπίσει τα μάτια του.

(Άκουσε τη «Βροχή» του Ryuichi Sakamoto)

%broxi_Sakamoto%

«Α, εδώ είσαι και σε ψάχνουμε;», φάνηκε ο παππούς του στην αυλόπορτα με την ομπρέλα. Τον πλησίασε με χαμόγελο. Δεν θα τον μάλωνε, όχι. «Τι συνέβη, Χρήστο μου;», ρώτησε τον εγγονό του ο ηλικιωμένος. Ο μικρός έπεσε στην αγκαλιά του παππού του και άρχισε να διηγείται με κλάματα: «Σήμερα όπως ξέρεις ήταν η πρώτη μου μέρα σε αυτό το σχολείο, παππού. Και περίμενα να με συμπαθήσουν οι συμμαθητές μου, όπως έγινε και στο παλιό μου το σχολείο. Αλλά τώρα ήμουν ο μοναδικός «καινούριος»! Κανένας δεν μου μιλούσε! Και στο διάλειμμα, ενώ παίζαμε ποδόσφαιρο, ένα παιδί έπεσε κάτω και με κατηγορήσαν ότι εγώ τον έριξα. Παππού, σου ορκίζομαι, εγώ ούτε που τον ακούμπησα!». Ο παππούς εκείνη τη στιγμή τον διέκοψε: «Βρε Χρήστο, αυτά συμβαίνουν στα παιχνίδια. Δεν χάθηκε κι ο κόσμος!». Ο μικρός αμέσως απάντησε: «Ναι, αυτά συμβαίνουν! Όμως ένας από την αντίπαλη ομάδα άρχισε να με κοροϊδεύει: «Άσε μας ρε γυαλάκια!» μου φώναζε! Και μετά όλη η αντίπαλη ομάδα άρχισε να φωνάζει: «Άσε μας ρε γυαλάκια! Γυαλάκια

!»

2_agori_gyalia

Image not found or type unknown

Ο Χρήστος τώρα έκλαιγε ακόμα πιο πολύ. Ο παππούς τον αγκάλιασε σφιχτά και του έδωσε ένα χαρτομάντιλο. Η βροχή είχε σταματήσει. Τα σύννεφα είχαν απομακρυνθεί. Έμειναν για λίγο έτσι, σιωπηλοί και αγκαλιασμένοι στο απόβροχο, κάτω από το δέντρο.

(Άκουσε το «Απόβροχο» του Rene Aubry)

%αροbroxo_Rene%

«Ξέρεις, και ο πατέρας σου όταν ήταν μικρός είχε τέτοιου είδους προβλήματα. Όταν ο μπαμπάς σου ήταν παιδί, δεν είχαμε πολλά λεφτά. Όταν πήγαινε στο σχολείο τα άλλα παιδιά τον κορόιδευαν για τα φθαρμένα του ρούχα, για τα παλιά του παπούτσια και για άλλους χαζούς λόγους! Και ερχόταν ο μπαμπάς σου τότε σπίτι κλαίγοντας, θυμάμαι, και μου έλεγε πόσο διαφορετικός είναι από τους άλλους και πόσο δεν ταιριάζει με κανέναν! Και τότε εγώ του έλεγα την ιστορία με το ασχημόπαπο! Την ξέρεις, έτσι

;». Ο μικρός έγνεψε αρνητικά. «Τι, δεν την ξέρεις; Περίεργο! Ήταν που λες κάποτε, ένα παπάκι, διαφορετικό από τα άλλα. Τα αδέρφια του ήταν κίτρινα και κομψά ενώ

αυτό ήταν άσπρο

Image not found or type unknown

και παχουλό. Όλο το δάσος το

κορόιδευε αυτό το παπάκι. Έτσι κι αυτό, έφυγε από τη φωλιά του ψάχνοντας να βρει κάποιο άλλο πουλάκι ή πλάσμα του δάσους που να του μοιάζει. Όμως από παντού το έδιωχναν και το κορόιδευαν. Και το καημένο το παπάκι ήταν πάρα πολύ λυπημένο. Όμως μια μέρα, άκουσε μια φωνή πουλιού που έμοιαζε με τη δική του. Η φωνή ακουγόταν από μια λίμνη. Και τότε είδε ένα πανέμορφο άσπρο πουλί! Ήταν

ένας κύκνος!

Image not found or type unknown

Το παπάκι μας δεν

ήταν παπάκι, αλλά ένας μικρός κύκνος! Είχε βρει επιτέλους την οικογένειά του. Και τότε όλα τα ζώα κατάλαβαν την αξία του και την ομορφιά που έκρυβε και μετάνιωσαν για τα λόγια τους. Με αυτή την ιστορία θέλω να σου πω ότι οι άνθρωποι δεν ξέρουν ακόμα το χαρακτήρα σου και πόσο καλό παιδί είσαι, για αυτό στην αρχή κρίνουν δυστυχώς από την εξωτερική εμφάνιση. Όμως αυτό που μετράει και αυτό που βγαίνει και στους άλλους στο τέλος είναι το τι κρύβουμε

οι φίλοι σου. Απλά πρέπει να κάνεις υπομονή και να τους δώσεις ακόμα μια ευκαιρία! Έλα τώρα, ξεπάγιασα πάμε σπίτι!». Και ο παππούς κρατώντας από το χέρι τον [9_1101_pupils](#) γύρισαν στο σπίτι.

Την άλλη μέρα, ο Χρήστος πήγε σχολείο. Τα παιδιά που τον κορόιδεψαν του

ζήτησαν

συγγνώμη και η μέρα πέρασε χωρίς

φασαρίες και τσακωμούς. Μετά από έναν μήνα, έγιναν φίλοι αχώριστοι με τους καινούριους του συμμαθητές. Φυσικά μάλωναν πού και πού, αλλά γρήγορα τα ξανάβρισκαν και συνέχιζαν τα παιχνίδια τους. Σέβονταν και αγαπούσαν ο ένας τον άλλον. Και ο Χρήστος δεν το μετάνιωσε ποτέ που έδωσε μια δεύτερη ευκαιρία στους συμμαθητές του.

Δες στο παρακάτω βίντεο της Disney με τίτλο «Το ασχημόπαπο» σε μουσική του [Albert Hay Malotte](#). Η ταινία αυτή, η οποία είναι βασισμένη στο γνωστό παραμύθι του Χανς Κρίστιαν Άντερσεν πήρε το Όσκαρ καλύτερης ταινίας κινουμένων σχεδίων μικρού μήκους το 1939

[youtube <https://www.youtube.com/watch?v=k3t5BmU3uYQ?rel=0>]

Αλέξανδρος Σαββόπουλος